

...μικρό διήγημα, περί ερώτων και Απωλειών. Διότι πολλά πράγματα δεν τα ελέγχουμε και άλλα τόσα μας εξουσιάζουν

Ας δεχτούμε, έτσι ως αξίωμα, ότι ο καθείς, μπορεί να ακολουθεί τις σεξουαλικές του επιθυμίες κατά το δοκούν, εφόσον τηρούνται κάποιες στοιχειώδεις προϋποθέσεις.

Όπως, να συναινεί ο/η σύντροφος και η πράξη να τελείται μεταξύ ενηλίκων. Ας προστεθεί και το θέμα της ιδιωτικότητας της πράξης.

Η κοινή θέα είναι κάτι, που καλό είναι να αποφεύγεται, όπως επίσης σημάδι πολιτισμού μπορεί να θεωρηθεί και ο ακουστικός περιορισμός. Κραυγαί, οιμωγαί, ερωτήσεις του τύπου:

«Τι σου κάνω μάνα μ'», ή μικρές φράσεις όπως: «θέλω να στα πάρω με το στόμα», ή
εμφατικές δηλώσεις του τύπου

«πάρτα μωρή άρρωστη»

, ακόμα και τα απαγορευτικά

«Όχι Μη, Όχι εκεί!»

, πρέπει να περιορίζονται, ακουστικά, στο χώρο της πράξης και όχι να είναι εις επήκοον της πολυκατοικίας ή ολάκερου του τετραγώνου, μέσα στη σιγαλιά της νύκτας, ή στη βουή της ημέρας.

Εξαιρείται το εθνικοαπελευθερωτικόν: «Αντρώτσο μου εσύ»

Όπως χαρακτηριστικώς περιέγραφε περί της ερωτικής πράξεως η, γεννηθείσα τον 19ο αιώνα, γιαγιά μου, μπορεί όλος ο κόσμος να «βγάζει τα μάτια του», «να κόβει τον ζβέρκο του», αλλά στο τέλος, όλο αυτό το έργο πρέπει να παραμένει μια υπόθεση ιδιωτική. Προϋπάρχει, ασφαλώς, και η πολύ στιβαρή άποψη πως στον πόλεμο και στο έρωτα όλα επιτρέπονται.

Απότοκο, αυτό, των ανθρώπινων παθών, τα οποία, άλλοτε ηρωικώς οδηγούν την Ιστορία και άλλοτε καταλήγουν στην καταστροφή. Εις το σημείον τούτον, να ενθυμηθούμε και την μεγάλη επιτυχία της Pat Benatar, love is a battlefield όπου έρωσ και πόλεμος συμπλέκονται.

Συνεπώς, δια να καταλήξουμε κάπου, η κοινωνία στον 21ο αιώνα, οφείλει να είναι ανοικτή, καταδεκτική και όχι επιθετική στις σεξουαλικές προτιμήσεις των μελών της, μα και τα μέλη της, αντιστοιχώς, να στέκονται με προσοχή σε αυτές τις δυο - τρεις προϋποθέσεις που αναφέρθηκαν. Απλά πράγματα για μια χώρα προσκείμενη στη Δύση, του τρέχοντα αιώνα, της ταχύτητας, της τραχύτητας και της πλείριας παπαροπληροφόρησης.

Απλά πράγματα, αλλά, όπως έχουν πολλαπλώς επισημάνει σοφοί: *«όταν το πέος εκμανεί ο νούς αποχαυνούται»*. Πα

ρομοίως, ενυπάρχουν ανάλογα ισχυρά γνωμικά και δια το εφηβιαίον, όπως π.χ. ότι *«η θριξ εξ' αυτού έλκει έως και νήες»*

Βαθιά βγαλμένα είναι, από την περίπλοκη καθημερινότητα

τούτα τα πικάντικα χαριτωμένα και πολλαπλώς διακριβωμένα γνωμικά

. Μολοντούτο, όπως οι περισσότεροι εξ ημών αντιλαμβανόμεθα, οι προϋποθέσεις, οι σεβασμοί και τα τοιαύτα, συχνά πνίγονται σε αβαθή προστατικά, τε και κολπικά υγρά, πάνω στην ορμή των ορμέφυτων των δίποδων θηρίων.

Ας τελειώσουμε εδώ, με τα αξιώματα της σεξουαλικής συμπεριφοράς, ή οποία μοιραία, συνοδεύει, αν δεν ορίζει την ευρύτερη συμπεριφορά. Όταν λοιπόν, ημείς οι, τάχα, πολιτισμένοι εκφράζουμε την άποψη, ότι κάποιος είναι ομοφυλόφιλος, και δεν το λέμε έτσι διακριτικά, φιλολογικά, δεν έχει να κάνει τόσο ή μόνο με τις σεξουαλικές του προτιμήσεις, που όπως προείπαμε και επαναλαμβάνουμε δεν πρέπει να μας απασχολούν, αλλά με την

αμφιθυμία, το ευμετάβλητο, το ασταθές, την αδυναμία να στηριχτείς στις αποφάσεις του, την ευκολία να συμπεριφέρεται χωρίς αρχές. Δεν προπαγανδίζω την όποια ηθική, άλλο θέμα αυτό. Φοβάμαι τον αμοραλισμό. Με την ίδια λογική, ότι από την κακία μπορείς να προστατευτείς, από την ηλιθιότητα, αδύνατον.

Ας ξεκαθαρίσουμε δε άμεσα, πως, η της ψυχής «πουστιά», είναι το μέγιστο παράπτωμα και ολίσημα και ουδαμού δεν έχει να κάμει με τας ερωτικές προτιμήσεις. Απαραιτήτως εδώ, να διευκρινιστούν οι τεράστιες εννοιολογικές διαφορές στις πολυπληθείς λέξεις που περιγράφουν την ροπή στην ομοφυλοφιλία. Άλλο gay και άλλο αδελφή, πούστης, πούστρα, πουστάκι, τοιούτος, ετρούσκος, κιναιδος, πουσταριό, αρσενοκοίτης, ντινγκιντάνγκας, λούγκρα, οπισθογεμής, ζηνοβία, πισωγλέντης και τελειωμό δεν έχει. Κάθε λέξη επιδέχεται διαφορετική ερμηνεία. Εδώ, ας θυμηθούμε, ένα σοφότατο λαϊκό γνώμικο με πολλαπλές περιπτώσεις, που καλύπτει πολλές συμπεριφορές: *«Κάνει τον πούστη με ξένο κώλο»*.

Δια να βοηθηθούμε δε, στο μονοπάτι, προς σε ένα συμπαγές και ανθρώπινο συμπέρασμα που μας προστατεύει από πολλές παρεκτροπές, ας ακούσουμε, από τον Μάιο του '69, το φινάλε του εισαγωγικού σημειώματος του λαογράφου Ηλία Πετρόπουλου, στο βιβλίο του, *«Καλιαρντά»*: *«Ισως, πιθανόν, η ομοφυλοφιλία να είναι ή να μοιάζει μια πληγή, μέσα στις τόσες κοινωνικές πληγές. Μα οι πληγές δεν κρίνονται, ούτε τιμωρούνται»*.

Ομοίως και το νόημα της λέξεως «μπινές», που στη συνείδηση πολλών είναι σαφώς πιο προσβλητικό. Σύμφωνα με τους γλωσσολόγους, προέρχεται από την τουρκική ρίζα *ibne*, η οποία σημαίνει κιναιδος, ενώ ο Πετρόπουλος διατείνεται ότι προέρχεται από το τουρκικό ρήμα *binmek* που σημαίνει καβαλικεύω. Σε κάθε περίπτωση δεν προέρχεται από το συνθετικό του αγγλοσαξωνικού *bisexuality*, το οποίον, ως έννοια είναι πιθανότατα μεταγενέστερο, αλλά αυτό περιγράφει.

Το ίδιο ισχύει για το επίσης αγγλοσαξωνικό *Binery* εις την Ελληνικήν δυαδικός, όπου ηχητικά έχει σαφείς ομοιότητες αλλά εννοιολογικά όχι. Αν και σε κάποιο μικρό βαθμό καλύπτει την έννοια του «και από εδώ και από εκεί». Δηλαδή την σεξουαλική έλξη και προς τα δυο φύλα. Ο Sigmund Freud, μας προσφέρει την δική του εκδοχή και περιγράφει τους αμφίφυλους, ως «ψυχοσεξουαλικά ερμαφρόδιτους». Προσοχή στο πρώτο συνθετικό της πρώτης λέξης.

Το ακόμα μεγαλύτερο πρόβλημα, με κάποιο ποσοστό, αδύνατο να καθοριστεί επακριβώς, των μπινέδων, είναι πως μετέρχονται των ρόλων του παθητικού και του ενεργητικού

εντόνως παθιασμένα, τόσο ερωτικώς όσο και κοινωνικώς. Και το ερωτικόν μας αφήνει αδιάφορους, το επαναλαμβάνουμε. Το κοινωνικόν όμως είναι σοβαρό. Πολύ σοβαρό.

Αναλυτικότερα: Προς τους υφισταμένους τους είναι κυριαρχικοί, προσβλητικοί, άδικοι, πρόστιχοι. Στους προϊσταμένους τους, είναι δουλικόι, υποταχτικοί, χυδαία γλειψηματίες. Αυτό το δίπολο ανάμεσα, στο δεσποτικό και το ταπεινωμένο, ανάμεσα στην υποταγή με λυγμούς και την υπεροχή με βία είναι αρώστια. Δεν είναι αστειο. Θέλει γιατρούς και θεραπεία. Είναι το ψυχό κομμάτι που μας είπε προηγουμένως ο παπούλης Freud, ο οποίος μπορεί να σνίφαρε τις κόκες του αβέρτα, αλλά το θέμα το είχε πολύ βαθιά μελετήσει.

Σε διαφορετικούς πολιτισμούς ανά τον πλανήτη, υπάρχει κάποια διακύμανση στον επιπολασμό της αμφιφυλόφιλης συμπεριφοράς. Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας υπολογίζει το παγκόσμιο ποσοστό των ανδρών που έχουν σεξουαλική επαφή με άντρες μεταξύ 3 και 16% (χαοτικό ποσοστό αναφορικά με την ακρίβειά του), πολλοί από τους οποίους έχουν σεξουαλικές επαφές και με γυναίκες. Επιστρέφοντας πάλι στον S. Freud, έχει και ένα άλλο ορισμό για τους ομοφυλόφιλους: Τους αναφέρει ως εναντιόφιλους και συμφωνεί πως: *«ο αριθμός αυτών των ατόμων είναι πολύ μεγάλος, παρότι η ακριβής εκτίμησή του συναντά δυσκολίες»* . Κι όλα αυτά πριν 110 χρόνια.

Τα σκέφτηκα τούτα και τα γράφω, καθώς σήμερα συμπληρώνονται είκοσι χρόνια από την μέρα που ένας γεννημένος τον μεσοπόλεμο, αχόρταγος μπινές, έστειλε το δικό μου το γέρο στον τάφο. Είκοσι χρόνια τώρα, δεν κατάφερα να τον συγχωρήσω, πιθανότατα διότι δεν διέπομαι από έντονες χριστιανικές αρχές. Κυρίως όμως, διότι ο συνδυασμός αμοραλισμού, αλαζονείας, ακόρεστης πείνας για μεγαλείο και ισχύ, ακόρεστης πείνας για πασπαλισμένα με ένα βίαιο ανδρισμό και μια υποταχτική θηλυπρέπεια στερούνται από οτιδήποτε ανθρωπινό. Δημιουργούν τέρατα. Και δεν χωράει συγχώρεση. Ειδικά όταν ο περι ου ο λόγος, αχόρταγος μπινές, δεν την έχει αιτηθεί.

Είκοσι χρόνια τώρα, επιχειρώ να αντιληφθώ το γιατί, μα δεν καταφέρνω να ορμηνέψω την απανθρωπιά του. Πιθανότατα διότι είναι ένας άλλος, ολάκερος ξένος κόσμος που δεν καταλαβαίνω. Όπως, βεβαιότατα, ότι η ανθρωπιά είναι ένα σύμπαν που εκείνος ποτέ δεν το συνέλαβε. Το ταξίδι του, από τα χαμηλά αλώνια προς τα υψηλά σαλόνια είναι, κατά πως φάνηκε στη δική του περίπτωση, ένας μονόδρομος, κατηφορικός για το ανθρωπινό είδος και καταστροφικός για πολλούς άτυχους παραπλέοντες. Διότι ο δικός μου ο γέρος, δεν υπήρξε το μοναδικό του θύμα πάνω στη ρότα του θανάσιμου μεγαλείου του.

Είκοσι χρόνια τώρα, ο αχόρταγος, άφυλος και άφιλος μπινές, όπως και κάποιοι συνεργάτες του, του big spender

Θεατρίνο

U

προεξάρχοντος, με στοιχειώνουν. Η ζωή και ο θάνατος, στερούνται συχνά δικαιοσύνης. Είναι να μην σου τύχει τέτοια περίπτωση. Είναι να μην τύχεις σε μπινέ. Στην ψυχή, διότι στο κορμί δεν μας αφορά.

(φωτό: Εσ. Εφ.)